

ת"פ 49806/06/12 - מ"ד נגד מדינת ישראל, מ.א.עבודות מסגרות, ניקוי חול וניהול פרויקטים בע"מ, ג.ר. ביצוע עבודות חול וניהול פרויקטים בע"מ

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 49806-06-12 מדינת ישראל נ' ג.ר. ביצוע עבודות חול וניהול פרויקטים בע"מ ואח'

לפני כבוד השופט יהודה ליבליין

המבקש (הנאשם) מ"ד

ע"י ב"כ עו"ד א' מויאל

נגד

המשיבים

1. מדינת ישראל

2. מ.א.עבודות מסגרות, ניקוי חול וניהול פרויקטים בע"מ

3. ג.ר. ביצוע עבודות חול וניהול פרויקטים בע"מ

המשיבה 1 ע"י ב"כ עו"ד מ' שאליק

החלטה

לפני בקשת מ"ד (להלן - "הנאשם"), כי אורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל עליו, וזאת עד שתינתן החלטת כב' נשיא המדינה בבקשת חנינה אותה הגישה אימו של הנאשם (ראו נספח א' לבקשה).

לחילופין, התבקש בית המשפט להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר לתקופה של 3 חודשים.

בבקשה נטען, כי הגם שככלל בקשת חנינה איננה מהווה עילה לעיכוב ביצוע עונש מאסר, אלא בהתקיים נסיבות חריגות, הרי שבעניינו של הנאשם מתקיימות אותן נסיבות חריגות.

נטען, כי המבקש נתון במצב רפואי קשה ומורכב, שכן הוא סובל מכשל כלייתי, ומטופל בדיאליזה 4 פעמים בכל יום, וככל הנראה יחוייב בהשתלת כלייה. בהקשר זה נטען, כי מצבו הרפואי של הנאשם, הולך ומתדרדר, וכי כתוצאה מכך הוא נתון במצב נפשי ירוד.

המאשימה מתנגדת לבקשה.

נטען, כי בקשת החנינה הוגשה זמן קצר לפני המועד שנקבע לתחילת ריצוי עונש המאסר, והיות ומצבו הרפואי של הנאשם היה ידוע כבר במועד הטיעונים לעונש, ואף קודם לכן, אזי לא ברור מדוע הוגשה הבקשה במועד כה מאוחר. בפרט כך כאשר מדובר בעונש מאסר שהוסכם בין הצדדים, והנאשם יכול היה לצפות עניין זה מבעוד מועד.

עמוד 1

צוין, כי על-פי ההלכה הנוהגת אין מעכבים ביצוע עונש מאסר, אך בשל הגשת בקשת חנינה, וכי בענייננו לא מתקיימות הנסיבות החריגות המצדיקות עיכוב ביצוע בשל הגשת בקשת חנינה, שכן מצבו הרפואי של הנאשם היה ידוע במועד הטיעונים לעונש, וכי על יסודו נקבע שתחילת ריצוי עונש המאסר תהא בחלוף 3 חודשים מיום מתן גזר הדין. לפיכך, לגישת המאשימה, לא חל שינוי בנסיבות, ובהתאם אין כל הצדקה לעיכוב ביצוע נוסף.

המאשימה טענה עוד, כי הנאשם יוכל לקבל את הטיפול הרפואי הראוי במסגרת מרפאת שב"ס, והפנתה בעניין זה לפסיקה, ולפיה יש ביכולת הגורמים הרפואיים בשב"ס להתמודד עם אסירים הנתונים במצב רפואי מורכב.

בהתאם להחלטה מיום 13.2.2019 פנתה המאשימה למר"ש, על מנת שזה ייתן את דעתו למצבו הרפואי של הנאשם, עוד בטרם יתחיל לרצות את עונש המאסר.

בהתאם למכתבו של ד"ר קלוצקי, המנהל הרפואי מר"ש, מיום 21.2.2019, התקבלו בידיו מסמכים רפואיים בענייניו של הנאשם, ועל יסודם נקבע שיש באפשרות מר"ש לטפל בנאשם בתנאים מיוחדים, וכי אף קיים הצידוד המתאים לביצוע דיאליזה, ובהתאם מר"ש נערך לקליטתו כאסיר.

הנאשם הגיב למסמך זה, וטען, כי על אף האמור בו הוא עותר לעיכוב הביצוע, וחזר על נימוקי בקשתו. יחד עם זאת, הוסף, כי בחודש 12/2018 שוחררו מבתי הסוהר 957 אסירים, וזאת על מנת לעמוד בפסיקת בית המשפט העליון בדבר תנאי הכליאה בבתי הסוהר.

לגישת הנאשם, סיכויי בקשת החנינה הם טובים, והאינטרס הציבורי, בשים לב לעובדה לפיה העבירות בוצעו לפני כ- 14 שנים, מצדיקים להיעתר בחיוב לבקשה.

לאחר עיון בבקשה, בתגובת המאשימה, בתשובת הנאשם ובמכתבו של ד"ר קלוצקי, החלטתי לדחות את הבקשה.

הלכה פסוקה היא שככלל בקשת חנינה איננה מהווה נימוק לעיכוב ביצוע עונש מאסר שהוטל (ראו בש"פ 1835/93 **קלווין נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(2) 101 (1993); ע"פ 5819/06 **זהרין נ' מדינת ישראל** (16.7.2006); רע"פ 5074/06 **צימר נ' מדינת ישראל** (7.6.2007)).

יחד עם זאת, בצד כלל זה נקבע, שבהתקיים נסיבות חריגות ויוצאות דופן, ניתן לעכב ביצוע עונש מאסר מטעם זה. בעניין זה נפסק בבש"פ 5339/94 **עובדיה שמואל נ' מדינת ישראל** (7.10.1994) כך:

"[ש]ההחלטה לגופה נפלאה ממני. בלא שאשלול אפשרות כי ביצוע עונש מאסר יידחה בשל בקשת חנינה שהוגשה לנשיא, אני סובר כי טעם זה לא יתפוש אלא במקרים מיוחדים שבמיוחדים, יוצאי דופן במינם ובסוגם, ועיקרם יהיה באירועים שארעו לאחר גזר הדין ואשר לו היו בפני בית המשפט בעת

שגזר את עונש המאסר אפשר היו משפיעים על שיקול דעתו שלא לגזור עונש מאסר כפי שגזר."

בעניינו של הנאשם יש לומר, כי להשקפתי לא רק שלא נמצאו נסיבות חדשות לאחר מתן גזר הדין, אלא שלאור האמור במכתבו של ד"ר קלוצקי אף לא מתקיימות הנסיבות החריגות ויוצאות הדופן, המצדיקות עיכוב ביצוע נוסף, מעבר לזה שניתן במסגרת גזר הדין בגדרו נקבע, בהתבסס על הטענות בדבר מצבו הרפואי של הנאשם, כי יחל לבצע את עונש המאסר ביום 17.2.2019.

יש לציין, כי אמו של הנאשם פנתה בבקשת החנינה ביום 21.1.2019 (כך עולה מנספח א' לבקשה). דהיינו, על אף טענות הנאשם בדבר מצבו הרפואי הקשה, מצב שהיה ידוע עובר לטיעונים לעונש, בחר הנאשם להמתין עם בקשת החנינה עד סמוך לפני מועד תחילת ריצוי עונש המאסר, ולא הגיש את הבקשה כפי שראוי היה להגישה, ביום שלמחרת גזר הדין.

כמפורט לעיל, מר"ש עיין במסמכים הרפואיים של הנאשם ובמכתבו של ד"ר קלוצקי צוין, כי יש באפשרות מר"ש לקלוט את הנאשם בתנאים מיוחדים, ואף לתת לו את טיפולי הדיאליזה להם זקוק בהתאם למצבו הרפואי.

מכאן, שאין כל נסיבות מיוחדות וחריגות, אשר מצדיקות עיכוב ביצוע של עונש המאסר לאור בקשת החנינה, אשר הוגשה לנשיא המדינה.

הנאשם העלה במסגרת תשובתו לתגובת המאשימה טענות המתייחסות להליך השחרור שביצעה המדינה של מאות אסירים, וזאת לאור פסיקת בית המשפט העליון ביחס לתנאי הכליאה של האסירים. יש לומר בעניין טענה זו, כי לא עלה בידי להבין את פשרה, שכן נימוק זה אין בו כל הצדקה לעכב את ביצוע עונש המאסר שהוטל על הנאשם. בעניין זה יש לציין כי על פי האמור במכתבו של ד"ר קלוצקי בשל מצבו הרפואי ישהה הנאשם במרפאת מר"ש בחדר שיעמוד רק לרשותו.

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בשל בקשת החנינה שהוגשה.

יצוין, כי בהתאם להחלטה מיום 13.2.2019 עוכב עונש ביצוע המאסר עד ליום 27.2.2019 בשעה 08:30.

היות והחלטה זו ניתנת ביום 26.2.2019 בשעת צהריים, אני מוצא לנכון לעכב את ביצוע עונש המאסר עד ליום א' 3.3.2019 בשעה 08:30, שאז על הנאשם להתייצב בבית הסוהר "שקמה" אשקלון.

המזכירות תודיע לצדדים בדחיפות.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"א אדר א'
תשע"ט, 26 פברואר
2019, בהעדר
הצדדים.

יהודה ליבליין, שופט